

הַקִּדְמָה

יִתְרוֹן יְדִיעַת הַדְּבָרִים עַל מַתְכֶּנֶת חֻלְקֵיהֶם, כְּפִי
מַחְלָקוֹתָם וְסִדְרֵי יַחְסֵיהֶם, מִיְדִיעַתָם שְׁלֵא בְּהִבְחָנָה; כִּי־יִתְרוֹן
רְאִית הַגֵּן, הַמֶּהְדָּר בְּעֲרוּגוֹתָיו, וּמִיָּפָה בְּמַסְלוֹתָיו וּבְשׁוּרוֹת
מִטָּעָיו, מִרְאִית חֶרֶשׁ הַקְּנִים וְהַיֵּצֵר הַצּוֹמֵחַ בְּעֶרְבוֹב. כִּי אֲמָנָם
צִיּוֹר חֻלְקִים רַבִּים אֲשֶׁר לֹא נֹדַע קִשְׁרָם וּמִדְּרָגָתָם הָאֲמִתִּי
בְּבִנְיָן הַכֹּל הַמְּרַכֵּב מֵהֶם, אֲצֵל הַשֶּׁכֶּל הַמְּשֻׁקָּק לְדַעַת,
אֵינוֹ אֶלָּא מִשָּׂא כְּבֵדָה בְּלֹא חֲמֻדָּה, שְׂיִיגַע בּוֹ וַיַּעֲמֵל, וְנִלְאָה
וַעֲיָף, וְאֵין נֶחֱת. כִּי הִנֵּה כָּל אֶחָד מֵהֶם שְׂיִיגַע צִיּוֹרוֹ אֲצֵלוֹ, לֹא
יָנִיחַ מִהָעִיר בּוֹ הַתְּשׁוּקָה לָבוֹא עַד תַּכְלִיתוֹ, וְזֶה לֹא יַעֲלֶה
בְּיָדוֹ, כִּיּוֹן שֶׁנֶּעְדָּר מִמֶּנּוּ תִּשְׁלוּם עֲנִיָּו; שֶׁהָרִי חֵלֶק גָּדוֹל
מִהַדְּבָר הוּא יַחֲסִיו עִם הַמַּתִּיחֵסִים לוֹ, וּמִדְּרָגָתוֹ בְּמַצִּיאוֹת, וְזֶה
נֶעְלָם מִמֶּנּוּ; וְנִמְצְאָת תְּשׁוּקָתוֹ טוֹרְדָתוֹ מִבְּלִי שְׂבַעְתָּהּ, וְחֲמֻדָתוֹ
מִכְּאִיבָתוֹ, וְאֵין מְנוּחָה. לֹא כֵן הַיּוֹדֵעַ דְּבָר עַל אִפְּנָיו, שֶׁבְּהִיּוֹת
נוֹשָׂאוֹ מִתְגַּלֶּה לְעֵינָיו בְּעֵלִיל כְּמוֹת שֶׁהוּא, הָלוֹךְ יֵלֵךְ וְהַשֶּׁכֶּל
אֵל אֲשֶׁר יִפְנֶה שָׁם, וּבִיָּפִי מִלְּאֲכוֹתָיו יִתְעַנֵּג וַיִּשְׁתַּעֲשַׁע.

הנחיצות
שידיעת ענין
תהיה דוקא
שלמה מלאה
ומסודרת

וְהִנֵּה, כָּלֵל מֶה שִׁיצְטָרֵךְ לְאָדָם שִׁיבְחִין בְּנוֹשָׂאוֹ, הוּא
מִדְּרָגָתוֹ הָאֲמִתִּית שְׂזַכְרָנוּ. וְזֶה, כִּי הִנֵּה, כְּשֶׁנִּבְחִין כָּלֵל
הַנִּמְצָאוֹת, הַמוֹחָשִׁים וְהַמְשֻׁכָּלִים, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל מֶה שִׁיצְטָרֵךְ
צִיּוֹרוֹ בְּשִׁכְלָנוּ, נִמְצָא שְׂאֵין כָּלָם מִין אֶחָד וּמִדְּרָגָה אַחַת, אֶלָּא

מהות
ההבחנות
הצריכות

INTRODUCTION

*The necessity of
understanding
through
organized,
systematic
thinking*

When one knows a number of things, and understands how they are categorized and systematically interrelated, then he has a great advantage over one who has the same knowledge without such distinction. It is very much like the difference between looking at a well-arranged garden, planted in rows and patterns, and seeing a wild thicket or forest growing in confusion.

When an individual is confronted by many details and does not know how they relate to one another or their true place in a general system, then his inquisitive intellect is given nothing more than a difficult unsatisfying burden. He may struggle with it, but he will tire and grow weary long before he attains any gratification. Each detail will arouse his curiosity, but not having access to the concept as a whole, he will remain frustrated.

If one wishes to understand something, it is therefore very important that he be aware of other things associated with it as well as its place among them. Without this, one's longing for truth will be frustrated and he will be pained by his unsatisfied desire.

The exact opposite is true when one knows something in relation to its context. Since he sees it within its framework, he can go on to grasp other concepts associated with it, and his success will bring him pleasure and elation.

When one studies a subject, he must therefore be aware of the place of each element within the most general scheme. When one takes into account existence as a whole, including everything imaginable, whether detectable by our senses or conceivable by our minds, then he recognizes that things are not all in the same

מינים שונים ומדרגות מתחלפות, וכפי התחלף מינם כן יתחלפו משפטיהם וחקיהם, וזה ממה שיכריחנו להבחין ביניהם בהשכלתנו, למען נשיג אותם לאמתם, כל אחד כפי חקו. ואמנם, ראשי המדרגות והמינים — שמונה, והם מה שראוי שיבחן בנושא, להכיר מאיזה מהם הוא, והם: הכל והחלק, הכלל והפרט, הסבה והמסובב, הנושא והמתחבר; וזה מה שנדרש ראשונה בנושא לדעת, אם הוא כל ואם חלק, אם הוא כלל או פרט, אם הוא סבה או מסובב, אם הוא נושא או מתחבר. והנה, כפי מדרגתו, כן יבחן בו הבחנות, אשר כפי טבעו מצטרכות להשלמת השכלתו וציור ענינו; אם חלק הוא, יבקש לדעת הכל שהוא חלק ממנו, אם הוא פרט, יחקר על כללו, אם סבה — יחקר על מסובב, ואם מסובב — את סבתו, אם מתחבר — יבקש על נושאו; ויחקר כמו כן לדעת איזה מין ממיני המתחברים הוא: אם קודם, אם נמשך ואם מתלווה, אם עצמי ואם מקרי, אם בכת ואם בפעל; כלן הבחנות לא ישלם ציור ענינו וזולתם. ואל הכל יתבונן על טבע הענין, לדעת אם הוא מחלט או מגבל, ואם הוא מגבל, יחקר על גבוליו; כי אולם כל ענין אמת — ישוב כוזב, אם ייחס לנושא בלתי הגון לו או אם ילקח שלא בגבולו.

ואמנם, צריך שתתבונן, שהנה מספר הפרטים עצום מאד מהכיל אותם שכל האדם, ואי אפשר לו לדעת כלם. אולם מה שראוי לו שישתדל עליו, הוא ידיעת כללים. כי כל כלל בטבעו כולל פרטים הרבה, וכשישיג כלל אחד — נמצא משיג מאליו מספר רב מן הפרטים. ואף על פי שלא הבחין

לדעת הכל
א"א בפרטים
ואפשר
בכללים

category and level. The categories are both varied and numerous, and as they vary, so do the rules and principles associated with them. In order to comprehend the true nature of each thing, one must also be able to recognize these distinctions.

There are, however, certain primary elements that must be recognized as part of the essential nature of each concept. Out of all the levels and categories, one should be able to distinguish the following: the whole and the part, the general and the particular, the cause and the effect, and the object itself and its associated qualities.

Thus, when one examines something, he should first determine whether it is a whole or a part, a general category or a detail, a cause or an effect, an object or a property. When he realizes its place in the general scheme, he can then recognize the elements needed to complete his understanding and provide a precise general picture. If it is a part, then he will seek to discover its whole. If it is a particular case, he will seek to find its general category. If it is a cause, he will seek its effect; if an effect, its cause. If he finds something to be a quality, he will seek to discover its subject. He will also strive to ascertain what kind of quality it is, whether it precedes, accompanies or follows its subject, and whether it is intrinsic or accidental, potential or actual. All these are distinctions without which one cannot have a complete picture of any thing's true nature.

Beyond this, one must look into the nature of the thing itself, determining whether it involves an absolute or limited concept. If the concept is limited, he should ascertain its limits, since even when a concept itself is true, its truth is corrupted if it is improperly compared to something, or if it is taken outside its area of validity.

*To understand
one must
attempt to
formulate
general
principles*

It is also important to realize that the number of individual details is so great that it is beyond the power of the human mind to embrace them and know them all. One's goal should therefore be to attain knowledge of general principles.

By its very nature, every general principle includes many details. As a result, when a person grasps a general principle, automatically he also grasps a large number of details. Although

בָּם עֲדִין וְלֹא הִכִּיר הַיּוֹתֵם פְּרָטִי הַכָּלֵל הַהוּא, כִּי, הִנֵּה,
כְּשִׁיבּוֹא כָּל אֶחָד מֵהֶם לִידּוֹ, לֹא יֵצֵחַ מִלְּהִכִּיר אוֹתוֹ, כִּי־נֶן
שֶׁכָּבֵר יָדוּעַ אֶצְלוֹ הָעֲנִין הַכָּלֵלִי, אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לָהֶם הָיִית
בְּלִתּוֹ. וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָה: "לְעוֹלָם יִהְיוּ דְבָרֵי
תוֹרָה בְּיָדֶיךָ כָּלֵלִים וְלֹא פְּרָטִים" (עֵין סִפְרֵי הָאֲזִינוּ לֵב, ב.).

אך מה שיצטרך בידיעת הכללים, הוא הדעת אותם בכל
גבוליהם ובחינותיהם, ואפלו דברים שנראים בתחלה נעדרים
התולדה, צריך שתשמר אותם, ותשית להם לב, ולא תהיה
בו להם, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (עין ספרי
האזינו לב, מז). כי אין לה דבר קטן או גדול בכלל שאין לו
מקום תולדה בפרטים, ומה שלא יוסיף ולא יגרע בקצת
הפרטים, הנה יוליד תולדה רבה בזולתם, ובהיות הכלל
כלל לכלם צריך שיהיה בו מה שישפיק לכלם. על כן צריך
שתדקדק בזה מאד, ותתבונן על ענינם ועל יחסיהם וקשריהם
בדקדוק גדול, ותבחן יפה יפה המשכם והשתלשלותם, איך
נמשכים ענין מענין, מן הראש ועד הסוף, ואז תצליח ואז
תשכיל.

ידיעת כללים
צריכה אמנם
דקדוק
ושמירה

והנה, על פי הדברים האלה חברתי לה, קורא נעים, חבור
קטן זה, וכונתי בו להציע לפניה כללי האמונה והעבודה על
ברים, באפן שתוכל לעמד עליהם על נכון, ויצטירו בשכלך
ציור מספיק, מצל מן הערבוב והמבוכה; ותראה שרשיהם
וענפיהם במדרגותם בברור האפשרי; שיתישבו על לבך
ותקנה אותם בשכלך במבחר שבפנים; ומשם והלאה יקל
לה למצא דעת אלקים בכל חלקי התורה ופרושיה, ולעמד
על כל סתריה, כברכת ה' אלקיך אשר יתן לך.

תוכן חבור זה
כונתו ומטרתו

at the outset a person possessing a general principle might not be aware of its specific details or recognize them as elements of the general principle, later, when confronted by them, he will be able to recognize them. Once he is aware of the general principle, he will not be at a loss to recognize the details that [fall under it and] cannot exist without it. This is what our sages meant when they taught us, "Words of the Torah should always be in your hands as general principles rather than as individual details."¹

*Knowing
general
principles
requires great
care*

When dealing with general principles, however, one must be very careful to grasp all their aspects and areas of validity. Even elements that initially may seem superfluous should not be ignored, but should be taken to heart and put in the back of one's mind until their place in the general scheme becomes clear. Our sages thus said, "There is nothing in the Torah that is empty — that if expounded does not yield reward in this world, with the principle remaining intact in the World-to-Come."² That is, no small or large point of any general principle will be barren of ramifications, and if a point will not teach and have ramifications about certain particulars, it will about others.

In turn, every general principle must provide some necessary information regarding all [of its particular cases], for that is the nature of general principles.

A person must therefore be very careful when dealing with general principles. He should be very precise in examining their concepts, relationships and connections, as well as the manner in which one concept is inferred from the other, from the beginning to the end. If one does this, he will be successful and gain insight.³

*The structure
of this book; its
intent and goal*

Taking all of this into consideration, I have written this small book. My intent was to set forth the general principles of Jewish belief and religion, expounding them all in a way that is clearly understood, to provide a complete picture, free of ambiguity and confusion. The roots and branches are presented according to their place in the general scheme, so that each one can be put to heart and be grasped with the greatest possible clarity. This book provides a basis which will make it much easier for you, its readers, to attain knowledge of God, through the Torah and its exposition, so that all of the Torah's secrets will be within

וְהִנֵּה, נִשְׁתַּדַּלְתִּי לְסִדֹּר הַדְּבָרִים בַּסֵּדוֹר שֶׁנֶּרְאָה לִי יוֹתֵר
נָאוֹת, וּבְמִלּוֹת שֶׁחֲשַׁבְתִּים הַיּוֹתֵר הַגּוֹנוֹת, לָתֵת לָךְ צִיּוֹר שְׁלָם
מִהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר גִּמַּרְתִּי לְהַשְׁכִּילָךְ. עַל כֵּן גַּם אַתָּה,
עַתָּה, צָרִיךְ אַתָּה לְדַקְדֵּק עַל כָּל זֶה, וּלְשַׁמֵּר אֶת כָּל זֶה
שְׁמִירָה מְעֻלָּה, עַד תִּמָּצָא מְקוֹם שְׂיוּעִיל לָךְ; וְאַל תּוֹתֵר עַל
שׁוֹם דְּקָדוּקָה, כֵּן יִתְעַלֵּם מִמֶּךָ עֲנִין הַכֶּרְחִי, אֲבָל זֶה אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה, תְּדַקְדֵּק עַל כָּל הַמִּלּוֹת, וְתִשְׁתַּדַּל לַעֲמֹד עַל תִּכְן
הָעֲנִינִים וְלַעֲצֹר כָּל אֲמַתָּתָם בְּשִׁכְלָךְ, וּמִצָּאָתָ לָךְ מָנוּחַ אֲשֶׁר
יִיטֵב לָךְ.

שלמות
החבור
ורקדוקו
והאזהרה
לבלי התעלם
מדבריו כלל

וְהִנֵּה, קָרָאתִי שֵׁם הַסֵּפֶר הַזֶּה "דֶּרֶךְ ה' ", כִּי הִנֵּה הוּא
כָּלֵל מִדְּרָכָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁגָּלָה לָנוּ עַל יְדֵי נְבִיאָיו וְהוֹדִיעָנוּ
בְּתוֹרָתוֹ, וּבָקֵם מְנַהֲלָנוּ וּמְנַהֵל כָּל בְּרִיּוֹתָיו. וְחִלַּקְתִּי אוֹתוֹ
לְאַרְבָּעָה חֻלְקִים, חֵלֶק רִאשׁוֹן אֲדַבֵּר בּוֹ עַל כָּלֵל יְסוּדוֹת
הַמִּצִּיאוֹת וּפְרָטוֹתָיו, חֵלֶק שֵׁנִי – בְּהַשְׁנָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, חֵלֶק
שְׁלִישִׁי – בְּנִבְיָאָה, וְחֵלֶק רְבִיעִי – בְּעִבּוּדָה. וְאַתָּה, אָחִי, כָּל
מִבְּקֵשׁ ה', בְּדֶרֶךְ הַזֶּה לָךְ, וְה' יִהְיֶה עִמָּךְ וְנָתַן לָךְ עֲיִנִּים
לִרְאוֹת וְאָזְנִים לִשְׁמֹעַ נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתוֹ. אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן.

שם הספר
כלל ענינו
ותכניתו

your grasp, which is God's blessing that He bestows upon you.⁴

I have worked to arrange these concepts in the order that seemed most suitable and in language considered most appropriate to provide a complete picture of what I deemed necessary. You should therefore go through this work carefully, diligently remembering each fact until you find use for it. Do not overlook any detail, for you may be neglecting a vital concept. Read each word carefully, try to grasp the essence of each idea, and remember each thing accurately. You will then attain the greatest benefit and gratification from this book.

I have called this book "The Way of God" (*Derech Hashem*), since it speaks of God's ways as revealed by His prophets and taught in His Torah. These are the ways in which God directs both ourselves and everything else He created.

This book is divided into four sections. The first discusses the general basis of all existence and its details. The second section deals with God's Providence, the third with prophecy, and the fourth with religious observance.

And now, fellow seekers of God, go on your way. May God be with you, giving you eyes to see and ears to hear the wonders of His Torah. Amen. May this be His Will.

PART I חלק

על יסודות המציאות

FUNDAMENTALS

ב בּוֹרָא יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ

[א] כָּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ שִׁיאָמִין וַיֵּדַע, שִׁישׁ שֵׁם מְצוּי ראשון, קִדְמוֹן וְנִצְחִי, וְהוּא שֶׁהַמְצִיא וּמַמְצִיא כָּל מָה שֶׁנִּמְצָא בַּמְצִיאוֹת, וְהוּא הָאֱלֹהִים (בְּרוּךְ הוּא).

חייב מציאותו
והגדרתו

[ב] עוֹד צָרִיךְ שִׁידַע, שֶׁהַמְצוּי הַזֶּה יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, אֵין אֲמִתּוֹת מְצִיאוֹתוֹ מְשֻׁגָּת זולתו כָּלָל, וְרַק זֶה נֹדַע בּוֹ, שֶׁהוּא מְצוּי שְׁלֵם בְּכָל מִינֵי שְׁלֵמוֹת וְלֹא נִמְצָא בּוֹ חֲסֵרוֹן כָּלָל.

שלילת כל
השגה בו
וחיוב שלמותו

וְאוּלָּם, דְּבָרִים אֵלֶּה יִדְעֻנוּם בְּקִבְלָה מִן הָאֲבוֹת וּמִן הַנְּבִיאִים; וְהַשִּׁיגוּם כָּל יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמַד הַר סִינַי וְעָמְדוֹ עַל אֲמִתָּתָם בְּבִירוֹר, וְלִמָּדוֹם לְבִנְיָהֶם דּוֹר אַחֵר דּוֹר – כִּיּוֹם הַזֶּה; שֶׁכֵּן צִוָּם מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם מִפִּי הַגְּבוּרָה: "פֶּן־תִּשְׁכַּח אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־רָאוּ עֵינֶיךָ וְגו' וְהוֹדַעְתָּם לְבִנְיֶיךָ וְלִבְנֵי בְנֶיךָ" (דברים ד, ט).

ידיעות אלו
מאין לנו

אֲמָנָם, גַּם מִצַּד הַחֲקִירָה בַּמוֹפְתִים הַלְמוּדִיִּים יֵאָמְרוּ כָּל הָעֲנִינִים הָאֵלֶּה, וְיוֹכַח הֵיוֹתָם כֵּן מִכַּח הַנִּמְצָאוֹת וּמַשִּׁיגֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ עַל פִּי חֲכַמַת הַטֵּבַע, הַהִנְדָּסָה, הַתְּכוּנָה וְשָׂאֵר הַחֲכָמוֹת, שֶׁמֶהֱם תִּלְקַחְנָה הַקִּדְמוֹת אֲמִתִּיּוֹת אֲשֶׁר יוֹלֵד מֵהֶן בִּירוֹר הָעֲנִינִים הָאֲמִתִּיִּים הָאֵלֶּה. וְאֲמָנָם, לֹא נִצְרִיךְ עֲתָה בְּזֶה, אֶלָּא נִצִּיעַ הַקִּדְמוֹת לְאֲמִתָּתָם וְנִסְדֵּד הַדְּבָרִים עַל בָּרִים, כִּפִּי הַמְסָרֶת שֶׁבִּידֵינוּ וְהַמְפָּרְסָם בְּכָל אֲמִתָּנוּ.

בהכרות
שכלנו טבועה
גם כן הכרח
חלוטה על
אמתיות אלו

I. CHAPTER 1

The Creator

*Acknowledging
the Creator's
existence*

[1] Every Jew must believe and know that there exists a first Being, without beginning or end, who brought all things into existence and continues to sustain them. This Being is God.¹

*His true nature
is unfathomable*

[2] It is furthermore necessary to know that God's true nature cannot be understood at all by any being other than Himself. The only thing that we know about Him is that He is perfect in every possible way and devoid of every conceivable deficiency.²

*How these
insights are
known to us*

These things are known by tradition from the Patriarchs and prophets. With the revelation at Sinai, all Israel perceived them and gained a clear grasp of their true nature. They then taught them to their children, generation after generation until this very day. Moshe had thus commanded them (*Devarim* 4:9), "You shall not forget the things that you saw with your own eyes...and you shall make them known to your children and to your children's children."

*Human
intellect can
also discern
these truths
about God*

These concepts can also be logically verified by demonstrable proofs. Their veracity can be demonstrated from what we observe in nature and its phenomena. Through such scientific disciplines as physics and astronomy, certain basic principles can be derived, and on the basis of these, clear evidence for these concepts deduced. We will not occupy ourselves with this, however, but will rather set forth the well-known basic principles handed down by tradition. These we will present in an authentic framework, arranged in a comprehensive manner.

[ג] עוד צריך שידע, שהמציאות הזו יתברך שמו, הנה מציאותו מציאות מכרח, שאי אפשר העדרו כלל.

הבחנת
הכרח המצאו

[ד] עוד צריך שידע, שמציאותו יתברך שמו, אינו תלוי בזולתו כלל, אלא מעצמו הוא מכרח המציאות.

הבחנת
אי תלותו
באחר

[ה] וכן צריך שידע, שמציאותו יתברך שמו מציאות פשוט, בלי הרקבה ורבוי כלל, וכל השלמיות כלם נמצאים בו בדרך פשוט, פרוש – כי, הנה, בנפש ימצאו כחות רבים שונים שכל אחד מהם גדרו בפני עצמו; דרך משל, הזכרון כח אחד, והרצון כח אחר, והדמיון כח אחר, ואין אחד מאלה נכנס בגדר חברו כלל; כי, הנה, גדר הזכרון – גדר אחד, וגדר הרצון – גדר אחר, ואין הרצון נכנס בגדר הזכרון ולא הזכרון בגדר הרצון, וכן כלם. אך האדון ברוך הוא אינו בעל כחות שונים, אף על פי שבאמת יש בו ענינים שבנו הם שונים, כי הרי הוא רוצה והוא חכם והוא יכול והוא שלם בכל שלמות. אמנם אמתת מציאותו הוא ענין אחד שכולל באמתתו וגדרו [פרוש – אמתת ענינו. כי אין שיך גדר בו ית' אלא על צד התר לשון] כל מה שהוא שלמות. ונמצא שיש בו כל השלמות לא כדבר נוסף על מהותו ואמתת ענינו, אלא מצד אמתת ענינו בעצמו – שכולל באמתו כל השלמות; שאי אפשר לענין שהוא מבילתי כל השלמות, מצד עצמו.

הידיעה
בפשיטותו
ויחוד ענינו

והנה, באמת הדרך הזו רחוק מאד מהשגותינו וצוירינו, וכמעט שאין לנו דרך לבארו ומלות לפרשו; כי אין צוירינו ודמיונותינו תופסים אלא ענינים מגבילים בגבול הטבע הנברא ממנו יתברך שמו, שזה מה שחושנינו מרגישים ומביאים

אי תפיסת
השגתנו
בפשיטות
כלל וכלל

*God's existence
is imperative*

[3] It is also necessary to know that God's existence is imperative. It is absolutely impossible that He should cease to exist.

*His existence is
not dependent
upon anything*

[4] It is furthermore necessary to know that God's existence does not depend on anything else at all. His existence is intrinsically imperative.³

*The concept
that God is the
One Simplicity,
the Unique
Unity*

[5] It is likewise necessary to know that God is absolutely simple, having no parts to Him.⁴ At the same time, all types of perfection are present in Him, contained in His Being, without being separate parts of It.

[We can try to understand this by observing that] the human mind has many different faculties, each with its own area of activity. Thus, for example, memory is one domain, desire another, and imagination still another, and none of these faculties impinge on the other. Memory, for example, has its own domain, as does desire, and desire does not penetrate the domain of memory, nor does memory enter that of desire. The same is true of all the mind's faculties. [The human mind can therefore be said to have structure and is not simple.]

God, however, does not require a separate "domain" for each of these powers. In fact, He does possess these powers which, in man, are different from one another, for God, we can say, does "desire" and is "wise" and "capable," and is perfect in every conceivable way.⁵ On the other hand, God is actually One, these phenomena being present in Him without being separate parts of Him, their being included in Him by virtue of His Perfection. All types of perfection exist in God, not as phenomena which are separable from His absolute One-ness, and it is impossible that God not possess every perfection.

*God's
simplicity and
unity are
beyond human
conception*

Admittedly, this is something far beyond the grasp of our understanding and imagination, and there hardly exists a way to express it and put it into words. Our intellect and imagination are only capable of grasping things bound by the natural limitations created by God, since these are the only things that our senses can detect and convey to our minds. [We are incapable of conceiving

צִיּוּרוֹ אֶל הַשָּׂכָל. וּבְבְרֹאִים הִנֵּה הָעֲנִיָּנִים רַבִּים וְנִפְרָדִים.

אִילָם כָּבֵד הִקְדַּמְנוּ, שְׁאַמַּתְתָּ מְצִיאוֹתָ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ אֵינָה מְשֻׁגָּת, וְאֵין לְהַקִּישׁ מִמָּה שְׂרֹאִים בְּבְרֹאִים עַל הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי אֵין עֲנִיָּנִים וּמְצִיאוֹתָם שׁוֹה כָּלָל, שְׁנוּכָל לְדוֹן מִזֶּה עַל זֶה.

אין שום שווי
ושחוק בבורא
וברואיו

אַבָּל, זֶה גַם כֵּן מִן הַדְּבָרִים הַנּוֹדְעִים מִקְבָּלָה כָּמוֹ שְׁזָכַרְנוּ וּמֵאֲמָתִים בַּחֲקִירָה עַל פִּי הַטֵּבֵעַ עֲצָמוֹ בַּחֲקוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו – שְׂאִי אֶפְשָׁר עַל כָּל פָּנִים שֶׁלֹּא יִמָּצֵא מְצוִי אֶחָד מְשׁוּלָּל מִכָּל הַטֵּבֵעַ, חֲקוֹתָיו וּגְבוּלָיו, מִכָּל הָעֵדֶר וְחִסְרוֹן, מִכָּל רַבּוּי וְהִרְכָּבָה, מִכָּל יַחַס וְעֶרֶךְ וּמִכָּל מְקָרֵי הַבְּרֹאִים, שִׁיְהִיָּה הוּא הַסִּבָּה הָאֲמָתִית לְכָל הַנִּמְצָאוֹת וּלְכָל הַמְתִּילָד בָּם, כִּי זוּלָת זֶה, מְצִיאוֹת הַנִּמְצָאוֹת שְׁאֵנוּ רֹאִים, וְהַתְמַדָּתָם, הִיָּה בְּלָתִי אֶפְשָׁר.

אין לנו אלא
קבלתנו וגם
בטבע טבוע
האמת

[ו] וּמִמָּה שְׁצָרִיךְ שִׁידַע עוֹד, שֶׁהַמְּצוִי הַזֶּה יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ מִכֶּרֶח שִׁיְהִיָּה אֶחָד וְלֹא יוֹתֵר. פֶּרוּשׁ – שְׂאִי אֶפְשָׁר שִׁיִּמָּצְאוּ מְצוּיִים רַבִּים שְׁמְצִיאוֹתָם מִכֶּרֶח מַעְצָמוֹ, אֶלָּא אֶחָד בְּלִבֵּד צָרִיךְ שִׁיִּמָּצֵא בַּמְצִיאוֹת הַמִּכְרָח וְהַשָּׁלֵם הַזֶּה. וְאִם שִׁיִּמָּצְאוּ נִמְצָאִים אֲחֵרִים, לֹא יִמָּצְאוּ אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַצֵּאם בְּרִצּוֹנוֹ, וְנִמְצָאִים כָּלָם תְּלוּיִים בּוֹ, וְלֹא מְצוּיִים מַעְצָמָם.

חייב יחודו
שאין עוד
מלבדו כלל

נִמָּצֵא: כָּלֵל הַיְדִיעוֹת הַשְּׂרָשִׁיּוֹת הָאֵלֶּה שֵׁשׁ, וְהֵן: אֲמַתַּת מְצִיאוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, שְׁלֵמוֹתוֹ, הֶכְרַח הַמְּצָאוֹ, הִיּוֹתוֹ בְּלָתִי נִתְּלָה בְּזוּלָתוֹ, פְּשִׁיטוֹתוֹ וַיִּחְוָדוּ.

בידיעת
אלקים ששה
פרטים

these different qualities as a single simple Essence, since] among created things, they are different, separate concepts.

God Himself is incomparable to any of His creations

We began our discussion, however, by acknowledging that God's true nature is beyond comprehension. No inference can be drawn to the Creator from what we see among created things. The nature and Essence of the two are not the same at all, and it is therefore impossible to draw any parallel between them.

We know about God through acquired teachings and inference from nature

This, however, is also among the things that we know from the tradition discussed earlier. It can also be verified from the laws and principles of nature that it is impossible that some Being not exist, unbound by the laws and limitations of nature. It must be impossible that this Being cease to exist or have any deficiency. This Being must furthermore be divorced from all addition, structure, relationship, comparison, or any other quality that exists in created things. Finally, this Being must be the true cause of everything that exists and happens. Unless all this is true, the existence and continuance of things as we know them would be utterly impossible.

His unity and uniqueness are imperative

[6] Among the things that it is also necessary to know is that God must be absolutely one.

It is impossible that there exist more than one being whose existence is intrinsically imperative. Only one Being can possibly exist with this necessarily perfect Essence, and therefore the only reason all other things have the possibility of existence is that God wills them to exist. All other things therefore depend on Him, and do not have intrinsic existence.⁶

Six general statements about God

We therefore see that there are six basic principles [involved in our understanding of God].⁷ They are:

The fact of His existence

His perfection

The necessity of His existence

His absolute independence

His simplicity

His unity.

בְּתַכְלִית הַבְּרִיאָה

[א] הִנֵּה, הַתְּכִלִּית בַּבְּרִיאָה הִזָּה לְהִיטִיב מְטוֹבוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְזוּלָתוֹ. כונת ההטבה

וְהִנֵּה תִרְאֶה, כִּי הוּא לְבִדּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הַשְּׁלֵמוֹת הָאֲמִתִּי הַמְּשׁוּלָּל מִכָּל הַחֲסְרוֹנוֹת, וְאֵין שְׁלֵמוֹת אַחֵר כְּמוֹהוּ כָּלָל. וְנִמְצָא שְׁכָל שְׁלֵמוֹת שִׁדְמָה, חוּץ מִשְׁלֵמוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הִנֵּה אֵינָנו שְׁלֵמוֹת אֲמִתִּי, אֲלָא יִקְרָא שְׁלֵמוֹת – בְּעֶרְךָ אֶל עֲנִין חֶסֶר מִמֶּנּוּ, אֲךָ הַשְּׁלֵמוֹת בְּהַחֲלִט אֵינוֹ אֲלָא שְׁלֵמוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. הטוב השלם
בהחלט

וְעַל כֵּן בִּהְיוֹת חֲפָצוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְהִיטִיב לְזוּלָתוֹ, לֹא יִסְפִּיק לוֹ בִּהְיוֹתוֹ מִיטִיב קִצָּת טוֹב, אֲלָא בִּהְיוֹתוֹ מִיטִיב תְּכִלִּית הַטוֹב שְׁאֶפְשָׁר לְבְּרוּאִים שִׁקְבָּלוֹ, וּבִהְיוֹתוֹ הוּא לְבִדּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הַטוֹב הָאֲמִתִּי, לֹא יִסְתַּפֵּק חֲפָצוֹ הַטוֹב אֲלָא בִּהְיוֹתוֹ מִהֵנָּה לְזוּלָתוֹ בַּטוֹב הַהוּא עֲצָמוֹ שֶׁהוּא בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִצַּד עֲצָמוֹ, שֶׁהוּא הַטוֹב הַשָּׁלֵם וְהָאֲמִתִּי. החפץ
בהטבה
שלמה

וְהִנֵּה מִצַּד אַחֵר, הַטוֹב הַזֶּה אִי אֶפְשָׁר שִׁימָצָא אֲלָא בּוֹ. עַל כֵּן גִּזְרָה חֲכָמָתוֹ שִׁמְצִיאֻת הַהִטְבָּה הָאֲמִתִּית הַזֹּאת יִהְיֶה בָמָה שִׁיתֵּן מָקוֹם לְבְּרוּאִים לְשִׁיתְּדַבְּקוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, בָּאוֹתוֹ הַשְּׁעוֹר שְׁאֶפְשָׁר לָהֶם שִׁיתְּדַבְּקוּ; וְאִזּוֹ נִמְצָא שְׁמָה שִׁמְצַד עֲצָמָם אִי אֶפְשָׁר שִׁיתְּאָרוּ בְּשְׁלֵמוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הִנֵּה מִצַּד הַתְּדַבְּקָם בּוֹ, יִגִּיעַ לָהֶם, בָּאוֹתוֹ הַשְּׁעוֹר שְׁאֶפְשָׁר לְתַאֵר בְּשְׁלֵמוֹת הַהוּא מהות ההטבה
הדבקות
בבורא

I. CHAPTER 2

The Purpose of Creation

*The Creator's
desire to bestow
good*

[1] God's purpose in creation was to bestow of His good to another.⁸

God alone is true perfection, free of all deficiency, and there is no perfection comparable to Him. Any imaginable perfection, with the exception of God's, is therefore not true perfection. Other things may be said to have perfection, but it is only relative to something less perfect. Absolute perfection, however, is only that of God.

*God's Desire
that the good
bestowed be the
greatest good*

Since God desired to bestow good, a partial good would not be sufficient. The good that He bestows would have to be the ultimate good that His handiwork could accept. God alone, however, is the only true good, and therefore His beneficent desire would not be satisfied unless it could bestow that very good, namely the true perfect good that exists in His intrinsic Essence.

*The greatest
good is
"closeness" to
God Himself*

This is also true in another way. True good exists only in God. His wisdom therefore decreed that the nature of this true benefaction be His giving created things the opportunity to attach themselves to Him to the greatest degree possible for them.

Therefore, even though created things cannot emulate God's perfection in their own right, the fact that they can be attached to Him allows them to partake of it, since they can be considered part of God's perfection as a result of their association with Him. They can thus derive pleasure from that true good to the greatest

מִצַּד הַיּוֹתָם מִתְדַבְּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וַיִּמָּצְאוּ נִהְנִים בְּטוֹבָה
הָאֱמֵתִית הַהִיא, בְּעֶרְךָ שְׁאֶפְשָׁר לָהֶם לְהֵנּוֹת בָּהּ.

וַנִּמָּצֵא הָיוֹת כְּוֻנָּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּבְרִיָּאָה שְׁבָרָא, לְבָרָא מִי
שִׁיְהִיָּה נִהְנֶה בְּטוֹבוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, בְּאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ שְׁאֶפְשָׁר
שִׁיְהֶנָּה בּוֹ.

הנברא
המכוון

[ב] וְאוּלָם גִּזְרָה חֲכָמָתוֹ, שְׁלֵהִיּוֹת הַטוֹב שָׁלָם, רָאוּי שִׁיְהִיָּה
הַנִּהְנֶה בּוֹ, בְּעַל הַטוֹב הַהוּא, פִּירוּשׁ – מִי שִׁיקְנָה הַטוֹב בְּעֶצְמוֹ,
וְלֹא מִי שִׁיתְלֹוּה לּוֹ הַטוֹב בְּדֶרֶךְ מְקָרָה. וְתִרְאֶה שְׁוֵה נִקְרָא
קִצָּת הַתִּדְמוּת, בְּשַׁעוֹר שְׁאֶפְשָׁר, אֶל שְׁלֵמוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. כִּי
הֵנָּה הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ שָׁלָם בְּעֶצְמוֹ, וְלֹא בְּמְקָרָה, אֶלָּא מִצַּד
אֱמֵתִית עֲנִיָּנוּ מְכָרָח בּוֹ הַשְּׁלֵמוֹת, וּמִשׁוּלָּלִים מִמָּנוּ הַחֲסִירוֹנוֹת
בְּהִכְרַח. וְאוּלָם זֶה אִי אֶפְשָׁר שִׁיִּמָּצֵא בְּזוּלָתוֹ, שִׁיְהִיָּה אֱמֵתוֹתוֹ
מְכַרְחַת לּוֹ הַשְּׁלֵמוֹת וּמַעֲדֶדֶת מִמָּנוּ הַחֲסִירוֹנוֹת. אֶךְ לְהַתִּדְמוּת
לְזֶה בְּמִקְצָת, צָרִיךְ שְׁלִפְחוֹת יִהְיֶה הוּא הַקּוֹנֶה הַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין
אֱמֵתִית עֲנִיָּנוּ מְכַרְיַח לּוֹ, וַיְהִיָּה הוּא מַעֲדִיר מַעֲצָמוֹ הַחֲסִירוֹנוֹת
שֶׁהָיוּ אֶפְשָׁרִיִּים בּוֹ.

שלמות הטוב
בעלותו
וקנינו החפשי

וְעַל כֵּן גִּזַּר וְסִדֵּר שִׁיִּבְרָאוּ עֲנִיָּי שְׁלֵמוֹת וְעֲנִיָּי חֲסָרוֹן,
וְתִבְרָא בְּרִיָּה שִׁיְהִיָּה בָּהּ הָאֶפְשָׁרוֹת לְשְׁנֵי הָעֲנִיָּיִם בְּשׁוּוֹה,
וַיִּתְּנוּ לְבְרִיָּה אֶמְצָעִים שְׁעַל יָדָם תִּקְנָה לְעֶצְמָה אֶת הַשְּׁלֵמוֹת
וְתַעֲדִיר מִמָּנָה אֶת הַחֲסִירוֹנוֹת, וְאִזּוּ יִקְרָא שְׁנִיתִדְמוּתָהּ בְּמָה
שֶׁהָיָה אֶפְשָׁר לָהּ לְבוֹרְאָהּ, וְתִהְיֶה רְאוּיָה לְדַבֵּק בּוֹ וּלְהֵנּוֹת
בְּטוֹבוֹ.

התכלית
משלמות
וחסרון ובוחר
ביניהם

[ג] וְאִמְנָם, מְלִבֵּד הָיוֹת הַבְּרִיָּה הַזֹּאת שֶׁקִּנְתָּה הַשְּׁלֵמוֹת רְאוּיָה
לְדַבֵּק בְּבוֹרְאָהּ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִצַּד הַתִּדְמוּתָהּ לּוֹ, הֵנָּה עַל יְדֵי
קְנוּתָהּ הַשְּׁלֵמוֹת לָהּ, נִמָּצֵאת מִתְדַבְּקָת וְהוֹלֶכֶת בּוֹ, עַד שְׁסוּף
קְנוּתָהּ הַשְּׁלֵמוֹת וְהַמָּצָאָה מִתְדַבְּקָת בּוֹ יִהְיֶה הַכֹּל עֲנִין אֶחָד.

השלמות
וההדבק
בבורא

degree possible for them.⁹

*Creation exists
for the creature
who can receive
God's good*

The purpose of all that was created was therefore to bring into existence a creature who could derive pleasure from God's own good, in a way that would be possible for it.

*The greatest
good must be
earned through
free choice*

[2] God's wisdom, however, decreed that for such good to be perfect, the one enjoying it must be its master. He must be one who has earned it for himself, and not one given it accidentally [or by chance].¹⁰

One sees that this arrangement is partially reminiscent of the perfection of God Himself, at least to the degree that this is possible, for God's Perfection is not a matter of chance either.

God, however, is the One True Perfection, being imperatively perfect, necessarily devoid of fault. This trait, in truth, is only God's, for no other being is perfect by necessity, and devoid of fault by nature. Still, in order for a created being to come to resemble God to some degree, it is necessary that it at least earn the perfection that is not an imperative part of its being, and it must avoid the deficiency that is not precluded by its nature.

*Man's task:
pick perfection
and avoid all
that detracts
from it*

God therefore decreed and arranged that creation contain elements of both perfection and deficiency, as well as a creature with equal access to both. This creature would then be given the means to both acquire perfection and avoid deficiency.

By clinging to the elements of perfection, this unique creature would make itself resemble its Creator, at least to the degree that this is possible for it. As a consequence, it becomes worthy of being drawn close to God, to derive pleasure from His goodness.

*"Closeness" to
the Creator
through self-
improvement*

[3] By means of acquiring perfection, this creature becomes fit to "cleave" to its Creator, simply because through acquiring perfection, it has, in a certain respect, begun to "resemble" its Creator. Moreover, by incorporating elements of perfection into itself, it "cleaves" to the Creator's Perfection, and is drawn to Him continually — until, ultimately, its earning of perfection and its bonding in closeness to Him are one matter.

וְזֶה, כִּי בְהִיּוֹת מְצִיאוֹתוֹ, יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הַשְּׁלֵמוֹת הָאֲמִתִּי, כְּמוֹ
שְׁאֲמַרְנוּ, הִנֵּה, מַה שֶּׁהוּא שְׁלֵמוֹת אֵינוֹ מְתִיחַס אֶלָּא לוֹ – כְּעֶנְף
אֶל הַשָּׁרֵשׁ, כִּי אֵף עַל פִּי שְׁאֵינוֹ מְגִיעַ אֶל הַשְּׁלֵמוֹת הַשָּׁרֵשׁ,
הִנֵּה הַמֶּשֶׁךְ וְתוֹלְדָה מִמֶּנּוּ הוּא; וְהִנֵּה תִרְאֶה, כִּי הַשְּׁלֵמוֹת
הָאֲמִתִּי הִנֵּה הוּא מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ – וְכָל חֲסָרוֹן אֵינוֹ אֶלָּא
הָעֵלִם טוֹבוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְהַסֵּתֶר פָּנָיו; וְנִמְצָא שֶׁהָאֶרֶץ פָּנָיו
יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְקִרְבָּתוֹ תִּהְיֶה הַשָּׁרֵשׁ וְהַסֵּבָה לְכָל שְׁלֵמוֹת
שֶׁתִּהְיֶה, וְהַסֵּתֶר פָּנָיו – הַשָּׁרֵשׁ וְהַסֵּבָה לְכָל חֲסָרוֹן, אֲשֶׁר
כְּשֶׁעוֹר הַהֵסֵתֶר כֵּךְ יִהְיֶה שְׁעוֹר הַחֲסָרוֹן הַנִּמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ.

שרש
השלמות
והחסרון

וְעַל כֵּן הַנִּבְרָא הֵזֶה הָעוֹמֵד בְּשִׁקּוּל בֵּין הַשְּׁלֵמוֹת
וְהַחֲסָרוֹנוֹת, שֶׁהֵם תּוֹלְדוֹת הַהָאֲרָה וְהַהֵסֵתֶר, בְּהִתְחַזְקוֹ
בְּשִׁלְמִיּוֹת וְהַקְנוֹתָם אוֹתָם בְּעֶצְמוֹ, הִנֵּה הוּא אוֹחֵז בּוֹ יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ שֶׁהוּא הַשָּׁרֵשׁ וְהַמְּקוֹר לָהֶם, וְכִפִּי מַה שִּׁירְבָה בְּשִׁלְמִיּוֹת
כֵּךְ הוּא מְרַבֵּה הָאֲחִיזָה וְהַתְּדַבְּקוֹת בּוֹ, עַד שֶׁבְּהִגִּיעוֹ אֶל
תְּכֵלִית קִנְיַת הַשְּׁלֵמוֹת, הִנֵּה הוּא מְגִיעַ אֶל תְּכֵלִית הָאֲחִיזָה
וְהַתְּדַבְּקוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְנִמְצָא מִתְּדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ,
וְנִהְיֶה בְּטוֹבוֹ, וּמִשְׁתַּלֵּם בּוֹ, וְהוּא עֶצְמוֹ בְּעַל טוֹבוֹ וְשְׁלֵמוֹתוֹ.

הגעת
השלמות
והדבקות
כאחד

[ד] וְהִנֵּה – לְשִׁיחֵיו בְּמְצִיאוֹת הָעֲנִיָּיִם הַשּׁוֹנִיִּם הָאֵלֶּה שֶׁל
שְׁלֵמוֹת וְחֲסָרוֹן שְׁזָכַרְנוּ, וְתִמְצָא הַבְּרִיָּה שְׁזָכַרְנוּ בַּתְּכוּנָה
שֶׁהִיא צְרִיכָה לְהִיּוֹת, פָּרוּשׁ – בְּאִפְשָׁרוֹת לִשְׁנֵי הָעֲנִיָּיִם
וּבִיכָלֶת עֲלֵיהֶם, שֶׁתִּקְנֶה הַשְּׁלֵמוֹת וְתַעֲדֵר מִן הַחֲסָרוֹנוֹת,
וְשִׁמְצָאוּ לָהּ הָאֲמָצָעִים לְדַבֵּר הֵזֶה, פָּרוּשׁ – לְקִנּוֹת זֶה
הַשְּׁלֵמוֹת, הִנֵּה וְדַאי שְׁפָרְטִים רַבִּים וְשׁוֹנִיִּם צָרִיךְ שִׁמְצָאוּ
בְּבְרִיָּאָה, וְיַחוּסִים רַבִּים בֵּין הַפְּרָטִים הָאֵלֶּה, עַד שִׁיִּצְלִיחַ
הַתְּכֵלִית הַמְּכֻוֵּן בָּהּ.

ריבויי ושנויי
הנבראים
ויחסיהם

*Perfection's
Source;
imperfection's
Root*

This is so because God Himself is the only true perfection, and all perfection must therefore be associated with Him, as a branch is attached to its root. Therefore, even though the Root of perfection cannot be attained, all true perfection is ultimately derived and transmitted from this Root.

If we understand that God alone is the true perfection, it follows that in nature and in creations, every fault is merely the absence of His good and the concealment of His Presence. That is, closeness to God and Illumination of His Presence is the root and cause of every perfection that exists, while concealment of His Presence is the root and cause of every fault, the degree of deficiency depending on the degree of this concealment.

*The
relationship
between
self-perfection
and "closeness"*

There is a unique creature which stands balanced between the elements of perfection and the elements of deficiency, which in turn are the result of God's Illumination or concealment. When this creature strengthens himself striving for elements of perfection, incorporating them into his being, this in a way is a means of "clinging" to God (blessed be His Name), as He is their Root and Source. The more elements of perfection this creature incorporates into itself, the stronger will be his association and bond to God. He becomes, so to speak, "attached" to God Himself, deriving both pleasure and perfection from His goodness, while he is himself the master of this good and perfection, having acquired them by choosing them.

*The multitudes
and varieties in
nature; their
inter-
relatedness*

[4] Now, being that the creation in general must contain these different elements — elements of perfection and elements of deficiency, as mentioned — and it must contain a creature who has the potential and ability for both, to acquire perfection and avoid deficiency, being given the means to acquire perfection, it follows, without question, that the world in general must contain great multitudes of different elements of each type, in varying relationships to one another, so that the purpose for the world be realized.

וְאוֹלָם הַבְּרִיָּה אֲשֶׁר הִתְעַתְּדָה לְעִנְיָן הַגָּדוֹל הַזֶּה, הֵינּוּ
לְדִבְקוֹת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ כְּמוֹ שְׁזַכְּרָנוּ, הִיא תִקְרָא הָעֵקֶרֶת
שֶׁבְּכָל הַבְּרִיאָה, וְכָל שְׂאֵר מֶה שִׁמְצָא בַּמְּצִיאוֹת לֹא יִהְיֶה
אֲלָא עוֹזֵר בְּאִיזָה צֶד אוֹ בְּאִיזָה בְּחִינָה – אֶל הַתְּכֵלִית,
לְשִׁיחָלָח וַיִּמְצָא, וְעַל כֵּן יִקְרָאוּ טִפְלִים לַבְּרִיָּה הָעֵקֶרֶת
שְׁזַכְּרָנוּ.

בריה עקרית
וטפלות
השאר

[ה] אֲךָ הַבְּרִיָּה הָעֵקֶרֶת בְּאַמֶּת הִיא הַמִּין הָאֲנוּשִׁי, וְכָל שְׂאֵר
הַנְּבִרָאִים, בֵּין הַשְּׁפָלִים בֵּין הַגְּבוּהִים מִמֶּנּוּ, אֵינָם אֲלָא
בְּעִבּוּרוֹ, לְהַשְׁלֵמַת עִנְיָנוּ, לְפִי כָּל הַבְּחִינּוֹת הַרְּבוּת וְהַשּׁוֹנוֹת
הָרְאוּיוֹת לְמַצָּא בָהֶם, וְכְמוֹ שֶׁאַבְרָם עוֹד לְפָנִים בְּסִיעָתָא
דְּשִׁמְיָא.

האדם בריה
העיקרית

וְהִנֵּה, הַהִשְׁכָּלָה וְכָל הַמַּדּוֹת טוֹבוֹת הֵם עִנְיָנֵי שְׁלֵמוֹת
שְׁנִמְצָאוּ לְהַשְׁתַּלֵּם בָּהֶם הָאָדָם, וְעִנְיָנֵי הַחֲמָר וּמַדּוֹת הָרַעוֹת
הֵם עִנְיָנֵי הַחֲסָרוֹן שְׁזַכְּרָנוּ, שֶׁהָאָדָם מוֹשֵׁם בִּינֵיהֶם, לְקִנּוֹת לוֹ
הַשְּׁלֵמוֹת.

עניני שלמות
וחסרון מה
הם

*The
subserviance of
all others to
one primary
creature*

The creature destined for this great condition, namely, a bond of “closeness” to Him, is considered the main element of all creation. All else in existence is only an aid, in some aspect or regard, toward this goal, to have it succeed and become reality. They are therefore all considered secondary to this primary creature.

*The primary
creature: man*

[5] This primary, essential creature is man.¹¹

All other created things, whether above or below man, only exist for his sake, to complete his environment through their various different qualities, appropriate for each of them. This will be discussed later in more detail.¹²

*Factors to focus
upon to achieve
perfection;
primary
obstacles*

The elements of perfection which man must strive to perfect in himself are his intellect and his positive character traits. On the other hand, for the sake of acquiring perfection, the elements of deficiency that man must avoid are the material and mundane matters of the world, and negative character traits.

ב מין האנושי

[א] כָּבֵר זְכָרְנוּ, הָיִית הָאָדָם אוֹתָהּ הַבְּרִיָּה הַנִּבְרָאָה לְדָבָק בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְהִיא הַמְטִילָה בֵּין הַשְּׁלֵמוֹת וְהַחֲסָרוֹנוֹת, וְהִיכָלֶת בִּידּוֹ לְקִנּוּת הַשְּׁלֵמוֹת. וְאוֹלָם צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה זֶה בְּבַחֲרָתוֹ וּרְצוֹנוֹ, כִּי אֵלּוּ הֵיךְ מְכָרַח בְּמַעֲשָׂיו לְהִיּוֹת בּוֹחֵר עַל כָּל פָּנִים בַּשְּׁלֵמוֹת, לֹא הֵיךְ נִקְרָא בְּאַמֶּת בַּעַל שְׁלֵמוֹתוֹ, כִּי אֵינָנוּ בְּעָלָיו, כִּיֹּן שֶׁהַכָּרַח מֵאַחֵר לְקִנּוּתוֹ, וְהַמְקַנְהוּ הוּא בַּעַל שְׁלֵמוֹתוֹ, וְלֹא הֵיךְ הַכּוֹנֵה הָעֲלִיוֹנָה מִתְקַיֶּמֶת. עַל כֵּן הַכָּרַח שֵׁנִיחַ הַדָּבָר לְבַחֲרָתוֹ, שֶׁתִּהְיֶה נְטִיתוֹ שְׁקוּלָה לְשֵׁנִי הַצָּדִידִים וְלֹא מְכַרְחַת לְאַחַד מֵהֶם, וְיִהְיֶה בּוֹ כַּחַ הַבְּחִירָה לְבַחֵר בְּדַעַת וּבַחֲפֶץ בְּאִיזָה מֵהֶם שִׁירְצָה, וְהִיכָלֶת גַּם כֵּן בִּידּוֹ לְקִנּוּת אִיזָה מֵהֶם שִׁירְצָה. עַל כֵּן נִבְרָא הָאָדָם בִּיצֵר טוֹב וּבִיצֵר רַע, וְהַבְּחִירָה בִּידּוֹ לְהַטּוֹת עֲצָמוֹ לְצַד שֶׁהוּא רוֹצֶה.

האדם הבוחר
ושני יצוריו

[ב] אוֹלָם הָיִית הַדָּבָר הַזֶּה נִשְׁלָם כְּרָאוּי, גִּזְרָה הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה שִׁיְהִיָּה הָאָדָם מְרַכֵּב מִשְׁנֵי הַפְּכִיִּים, דִּהְיִנוּ, מִנְּשָׁמָה שְׁכָלִית וְזָכָה, וְגוֹף אֲרֻצִּי וְעָכוּר, שְׁכָל אֶחָד מֵהֶם יֵטָה בְּטַבַּע לְצִדּוֹ, דִּהְיִנוּ הַגּוֹף לְחֲמָרִיּוֹת וְהַנְּשָׁמָה לְשְׁכָלִיּוֹת, וְתַמְצָא בִּינִיָּהֶם מִלְּחָמָה, בְּאַפֵּן שֶׁאֵם תִּגְבֵּר הַנְּשָׁמָה, תִּתְעַלָּה הִיא וְתִתְעַלָּה הַגּוֹף עִמָּה, וְיִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם – הַמְשַׁתְּלֵם בַּשְּׁלֵמוֹת הַמַּעֲתָד, וְאֵם יִנִּיחַ הָאָדָם שִׁינָצַח בּוֹ הַחֲמֵר, הִנֵּה יִשְׁפַּל הַגּוֹף

גוף לנשמה
הפכיותם
מלחמתם
ותפקידם

I. CHAPTER 3

Man

*Man's free will
and his two
inclinations*

[1] As we have discussed, man is the creature created for the purpose of cleaving to God. Only man is placed between perfection and deficiency, with the power to earn perfection.

Man must earn this perfection, however, through his own free will and desire. If he were compelled towards perfection, then he would not really be the master of it. Rather He Who compelled him would be the one responsible, and God's purpose would not be fulfilled. It was therefore necessary that man be given free will,¹³ and be balanced between good and evil, and not be compelled towards either. He has the power of choice, and is able to choose either side, knowingly and willingly, and possess whichever one he wishes.

Man was therefore created with both a Good Urge (*yetzer ha-tov*) and an Evil Urge (*yetzer ha-ra*). He has the power to incline himself in whichever direction he desires.

*Body and soul
as opposites;
the war
between them
and its purpose*

[2] In order that God's goal be best achieved, the Highest Wisdom decreed that man should consist of two opposites. These are his pure spiritual soul and his unenlightened physical body. Each one is drawn toward its nature, so that the body inclines toward the material, while the soul leans toward the spiritual.

The two are then in a constant state of battle. If the soul prevails, it not only elevates itself, but elevates the body as well, and the individual thereby attains his destined perfection. If he allows the physical to prevail, on the other hand, then besides

וְתִשְׁפֹּל נִשְׁמָתוֹ עִמּוֹ, וַיְהִי אֹתוֹ הָאָדָם בְּלִתִּי הַגּוֹן לִשְׁלֵמוֹת
וְנִדְחָה מִמֶּנּוּ חֵס וְשָׁלוֹם. וְלֹאָדָם הַזֶּה יִכָּלֵת לְהִשְׁפִּיל חֲמָרוֹ
לְפָנָי שְׂכָלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, וְלִקְנוֹת שְׁלֵמוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁזָכַרְנוּ.

[ג] וְאַמֶּנֶם, גֹּזֵר טוֹבוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שִׁיְהִי גְבוּל לַהֲשַׁתְּדָלוּת
הַזֶּה הַמְצַטְרֵךְ לָאָדָם לְהַשִּׁיג הַשְׁלֵמוֹת, וּכְשֶׁהַשְּׁלִים הַשְׁתְּדָלוּתוֹ,
יִשָּׁיג שְׁלֵמוֹתוֹ וַיָּנוּחַ בַּהֲנָאָתוֹ לְנִצָּח נְצָחִים. עַל כֵּן הִחָקְקוּ לוֹ
שְׁנֵי זְמָנִים: אֶחָד זְמַן הָעֲבוּדָה, וְאַחַד זְמַן קְבוּל הַשָּׂכָר.

זמן ליגיעה
ואחר כך זמן
ההנאה

וְאוּלָם מִדַּת הַטוֹב מְרֻבָּה, שֶׁהָעֲבוּדָה יֵשׁ לָהּ זְמַן מִחָקֵק,
כְּמוֹ שֶׁנִּזְכָּרָה חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הֵיכִלּוֹ נֹאֹת לָזֶה, וְקְבוּל
הַשָּׂכָר אֵין לוֹ תְּכֵלִית, אֵלָּא לְנִצָּח נְצָחִים הוּא מִתְעַנֵּג וְהוֹלֵךְ
בְּשְׁלֵמוֹת אֲשֶׁר קָנָה לוֹ.

קוצר היגיעה
ונצחיות
תענוגיה

[ד] וְאוּלָם כְּפִי הִתְחַלֵּף זְמָנוֹ, כִּךְ רָאוּי שִׁיתְחַלֵּף מִצָּבוֹ וּשְׂאָר
מִקְרָיו. כִּי כָל זְמַן הַהֲשַׁתְּדָלוּת, הֵנָּה, צָרִיךְ שִׁיְהִי בְּתִכּוּנָה
אַחַת, שִׁיּוּכָלוּ לְמַצֵּא בּוֹ כָּל הָעֲנִינִים הַמְצַטְרָכִים לוֹ לְפִי עֲנִין
הַהֲשַׁתְּדָלוּת הַזֶּה: פֶּרוּשׁ – כִּי הֵנָּה, מִכָּרַח שֶׁתִּמָּצֵא לוֹ
הַמְלַחֲמָה שֶׁזָכַרְנוּ בֵּין הַשָּׂכָל וְהַחֲמָר, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ דָּבָר
שִׁיעֵכֵב אֶת הַחֲמָר מִלְּשֵׁלֵט וְלַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ, כְּפִי הַשְּׁעוֹר
הָרָאוּי לוֹ, וְלֹא דָּבָר שִׁיעֵכֵב אֶת הַשָּׂכָל מִלְּשֵׁלֵט וְלַעֲשׂוֹת אֶת
שְׁלוֹ, כְּפִי הַשְּׁעוֹר הָרָאוּי לוֹ; וְכֵן לֹא יִהְיֶה דָּבָר שִׁיִּגְרָם לַחֲמָר
לְהִתְחַזֵּק יוֹתֵר מִן הָרָאוּי וְגַם לֹא יִגְרָם לַשָּׂכָל לְהִתְחַזֵּק יוֹתֵר
מִן הָרָאוּי, כִּי אֵף עַל פִּי שֶׁמִּצַּד אֶחָד הָיָה נִרְאָה זֶה יוֹתֵר טוֹב,
הֵנָּה, לְפִי הַכּוּנָה הָאֲמִתִּית וְהָעֲנִין הַנִּרְצָה בָּאָדָם, שֶׁהוּא קִנְיַת
הַשְּׁלֵמוֹת בַּהֲשַׁתְּדָלוּתוֹ, אֵינָנו טוֹב. וּבְזְמַן קְבוּל שָׂכָר הֵנָּה רָאוּי
לוֹ שִׁיְהִי בְּמִצָּב הַפְּכִי לָזֶה, כִּי הֵנָּה, כָּל מֶה שִׁיְהִי הַחֲמָר
שׁוֹלֵט בָּאוֹתוֹ זְמַן, הֵנָּה לֹא הָיָה אֵלָּא מִחֲשִׁיךְ וּמַעֲכָב עַל
הַנִּשְׁמָה שֶׁלֹּא תִתְדַבֵּק בַּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְעַל כֵּן הֵנָּה רָאוּי

השנוי היסודי
באדם בשני
הזמנים

lowering his body, he also debases his soul. Such an individual will be unfit for perfection, and will be kept far from it, God forbid. Even so, he retains the ability to subjugate the physical to his soul and intellect, and thereby achieve perfection.

*A time for
striving; a time
for enjoying the
fruits of one's
labors*

[3] God's goodness decreed that there be a limit to man's effort required to attain perfection. After this period of effort is completed, he attains his level of perfection and is then allowed to enjoy it for all eternity.

God therefore created two distinct periods, one as a time of earning, and the other as a time of receiving reward.

*The time of
earning ends,
but the period
of reward is
forever*

[As a general rule, however,] that which pertains to good is [always] greater.¹⁴ The period of earning is therefore limited, and lasts no longer than God's wisdom decreed suitable for His purpose. The period of reward, on the other hand, has no limit, and man continues to derive pleasure from his earned perfection for all eternity.

*From the first
time period to
the second,
man's basic
make-up
changes*

[4] Since the period of earning and that of reward are different, it is appropriate that man's environment and experiences be different in the two. While he is striving toward perfection, he must be in a setting containing elements necessary for such effort. The period of earning must therefore be one [where a maximum challenge exists and] where the spiritual and physical are in constant strife.

In this environment, there must be nothing to prevent the material from prevailing and doing what it can, and conversely, there must be nothing to prevent the spiritual from doing likewise. Nothing should exist that would give either one an inappropriate advantage. Although it might seem best to make the spiritual stronger than the physical, in the light of man's true purpose and what God desires of him, namely, that he earn perfection through his own effort, it would not be good at all.

In the period of reward, however, the exact opposite is appropriate. The more the physical would prevail, the more it would darken the soul and prevent it from being drawn close to God. During the time of reward, it is therefore appropriate that the

הוא שלא תִּשְׁלַט אֶז אֶלָּא הַנִּשְׁמָה, וְהַחֲמֵר יִהְיֶה נִמְשָׁךְ אַחֲרֶיהָ
לְגַמְרֵי בְּאִפֶּן שֶׁלֹּא יַעֲכֹב עַל יָדָהּ כָּלֵל.

וְאִמָּנָם עַל כֵּן נִבְרָאוּ שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא.
עוֹלָם הַזֶּה – הַמָּקוֹם וְהַחֲקִים הַטְּבָעִיִּים שֶׁלוֹ, הֵם מֶה שֶׁרְאוּי
לְאָדָם כָּל זְמַן הַהִשְׁתַּדְּלוּת, וְהָעוֹלָם הַבָּא – הַמָּקוֹם וְהַחֲקִים
שֶׁלוֹ, הֵם מֶה שֶׁרְאוּי לוֹ בְּזִמְנָן קְבוּל הַשָּׂכָר.

שני עולמות
עולם הזה
ועולם הבא

[ה] וּמִמֶּה שֶׁיִּצְטָרֵךְ עוֹד לְדַעַת, שֶׁהֵנָּה הַמִּין הָאָנוּשִׁי, אֵין עֲנִינוּ
הָרֵאשׁוֹן כְּמוֹ שֶׁאָנוּ רוֹאִים וּמִבְּחִינִים אוֹתוֹ עֲתָה, כִּי אוֹלָם שְׁנׁוּי
גָדוֹל הָיָה בוֹ, וְהוּא עֲנִין חֲטָאוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, שֶׁנִּשְׁתַּנָּה בוֹ
הָאָדָם וְהָעוֹלָם מִמֶּה שֶׁהָיָה בַּתְּחִלָּה. וְאוֹלָם פְּרָטִי הַשְּׁנׁוּי הַזֶּה
וְתוֹלְדוֹתֵיהֶם רַבִּים, וְעוֹד נִדְבָר בָּם לְפָנִים, בְּסִיעֲתָא דְשִׁמְיָא,
וְנִמְצָא שֶׁהַדְּבוּר בַּמִּין הָאָנוּשִׁי וְהַבְּחִינָה בְּנִשְׁוֹאִיו – כְּפוּלִים,
כִּי יִדְבַּר בוֹ וּבְנִשְׁוֹאִיו בְּבְחִינָתוֹ קֹדֶם הַחֲטָא, וַיְדַבֵּר בוֹ וּבְנִשְׁוֹאִיו
בְּבְחִינָתוֹ אַחֵר הַחֲטָא, וְכְמוֹ שֶׁנִּבְאָר עוֹד בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם.

החטא
הראשון
גרם מהפכה
באדם
ובעולם

[ו] הֵנָּה אָדָם הָרֵאשׁוֹן בָּעֵת יִצְרָתוֹ הָיָה מִמֶּשׁ בְּאוֹתוֹ הַמִּצָּב
שֶׁזָּכְרָנוּ עַד הַנָּה, דִּהְיִינוּ שֶׁהוּא הָיָה מֶרְכָּב מִן שְׁנֵי הַחֲלָקִים
הַהִפְכָּיִים שֶׁאִמָּרְנוּ – שֶׁהֵם הַנִּשְׁמָה וְהַגּוּף, וּבְמִצִּיאוֹת הָיוּ שְׁנֵי
הָעֲנִינִים – הַטּוֹב וְהָרַע, וְהוּא עוֹמֵד בְּשִׁקּוּל בִּינֵיהֶם, לְהַדְּבִק
בְּמֶה שֶׁיִּרְצֶה מֵהֶם; וְהֵנָּה הָיָה רְאוּי לוֹ שִׁיבָחַר בַּטּוֹב, וַיִּגְבִּיר
נִשְׁמָתוֹ עַל גּוּפוֹ, וְשָׁכְלוֹ עַל חֲמָרוֹ, וְאִזּוֹ הָיָה מִשְׁתַּלֵּם מִיָּד, וְנָח
בְּשִׁלְמוֹת לְנִצָּח.

אדם הראשון
טרם חטא

[ז] וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, שֶׁאֵף עַל פִּי שֶׁאֵין אָנוּ מְרַגִּישִׁים לְנִשְׁמָה
בַּגּוּף פְּעֻלָּה אַחֲרֵת – זוֹלַת הַחַיּוֹת וְהַהִשְׁכָּלָה, הֵנָּה, בְּאַמַּת
יֵשׁ בַּחֲקָה שֶׁתִּזְכָּךְ עֲצָם הַגּוּף וְחֲמָרוֹ וְתַעֲלֵהוּ עֲלוּי אַחֵר עֲלוּי,
עַד שֶׁיִּהְיֶה רְאוּי לְהַתְּלוֹת עִמָּה בְּהִנָּאָה בְּשִׁלְמוֹת. וְאִמָּנָם

כח הנשמה
על הגוף
להפכו
לרוחניות

soul prevail, and that the physical be totally subjugated to it and not restrain it at all.

*The two
worlds: this one
and the next*

It is for this reason that God created two worlds, this world (*Olam ha-Zeh*), and the World-to-Come (*Olam ha-Ba*). The environment and natural laws of this world are necessary for man during his period of striving. The environment and laws of the World-to-Come, on the other hand, are what are necessary for man during his period of reward.

*Mankind's first
sin resulted in
drastic changes
in him and in
nature*

[5] Among the things that one must realize is the fact that man has been radically altered. As a result of Adam's sin, a great change took place, transforming both man and his world to a large degree, entailing many things and having numerous effects. When we speak of man and his environment, we must therefore distinguish between his state before the sin and his state afterwards.

*The first man
before his sin*

[6] When Adam was first created, he was precisely in the state that we have discussed until now, composed of two equal opposites, the body and the soul. His environment contained both good and evil, and he was balanced between the two to choose whichever he wished.

The appropriate thing for him to have done would have been to choose the good. Had he done so, his soul would have overcome his body, and the spiritual would have dominated the physical. He would have then immediately attained perfection, and it would have remained with him forever.

*The soul's
power to
transform the
very nature of
the body*

[7] We are normally aware of the soul's existence only because it provides us with life and the ability to think. It is necessary to realize, however, that the soul also has another function — to purify man's physical body, gradually elevating it until it, too, can take pleasure from perfection along with the soul.

לְדַבֵּר זֶה הָיָה אָדָם הָרָאשׁוֹן מִגִּיעַ אֵלָיו לֹא חָטָא, שֶׁהִיָּתָה נִשְׁמָתוֹ מְזַכֶּכֶת אֶת גּוּפוֹ זָכוּף אַחֲרֵי זָכוּף, עַד שֶׁהָיָה מְזַדְכָּךְ הַשְּׁעוֹר הַמְצֻטָּרֵךְ וְנִקְבָּע בַּתְּעֻנּוּג הַנִּצְחִי.

לאחר החטא
הראשון

[ח] וְכִיּוֹן שֶׁחָטָא אָדָם הָרָאשׁוֹן נִשְׁתַּנּוּ הַדְּבָרִים שְׁנוּי גָּדוֹל. וְהוּא, כִּי הִנֵּה, בַּתְּחִלָּה הָיוּ בִּבְרִיאָה הַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁהָיוּ, בַּשְּׁעוֹר מֵה שֶׁהָיָה מְצֻטָּרֵךְ לְשִׁיחָיָה אָדָם הָרָאשׁוֹן בְּמַצָּב הַשְּׁקוּל שְׁזָכְרָנוּ, וַיְהִיָּה לוֹ מָקוֹם לְהַרְוִיחַ אֶת הַשְּׁלֵמוֹת בִּיגִיעַ כִּפּוּי. אֲמָנָם עַל יְדֵי חָטָאוֹ נִוָּסְפוּ וְנִתְרַבּוּ חֲסָרוֹנוֹת בְּעֲצָמוֹ שֶׁל אָדָם וּבִבְרִיאָה כָּלָה, וְעוֹד נִתְקַשָּׁה הַתְּקוּן מִמֶּה שֶׁהָיָה קִדָּם; פָּרוּשׁ – כִּי, הִנֵּה, בַּתְּחִלָּה הָיָה נָקֵל לוֹ לְצֵאת מִן הַחֲסָרוֹן הַמְּטָבֵעַ בּוֹ וּלְקַנּוֹת הַשְּׁלֵמוֹת; שְׁכָךְ סִדְרָה הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה אֶת הַדְּבָרִים – עַל פִּי מִדַּת הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר, כִּי יַעַן לֹא הָיָה סָבָה לָרַע וּלְחֲסָרוֹן שָׁבוּ, אֲלֹא שְׁכָךְ הַטָּבֵעַ בִּיצִירָתוֹ, הִנֵּה, בְּמֵה שֶׁיִּסֹּר עֲצָמוֹ מִן הָרַע וַיִּפְנֶה אֶל הַטּוֹב, יִשָּׁיג מִיד צֵאתוֹ מִן הַחֲסָרוֹן וּקְנֻתוֹ הַשְּׁלֵמוֹת; אֲמָנָם בְּחָטָאוֹ, כִּיּוֹן שֶׁעַל יָדוֹ נִסְתָּרָה הַשְּׁלֵמוֹת יוֹתֵר מִשֶּׁהִיָּתָה, וְנִתְרַבּוּ הַחֲסָרוֹנוֹת, וַהֲיָה הוּא הַגּוֹרֵם רָעָה לְעֲצָמוֹ, הִנֵּה, לֹא יְהִיָּה עוֹד כָּל כָּךְ קָל לוֹ לָשׁוּב לְצֵאת מִן הַחֲסָרוֹן וּלְקַנּוֹת הַשְּׁלֵמוֹת, כִּמוֹ שֶׁהָיָה בָּעֵת שֶׁלֹּא הָיָה הוּא גֶרֶם חֲסָרוֹנוֹ אֲלֹא שְׁכָךְ נִוָּצַר מִעֲקָרוֹ, וְכִמוֹ שֶׁזָכַרְתִּי, וְכָל שָׁכֵן שְׁבֵה־כֶרֶח – הַשְּׁתַדְּלוּתוֹ הַמְצֻטָּרֵךְ עֲתָה לְהַגִּיעַ לְשֵׁלֵמוֹת הִנֵּה הוּא כָפוּל, כִּי יִצְטָרֵךְ תְּחִלָּה שִׁישׁוּבוֹ הָאָדָם וְהַעוֹלָם אֶל הַמָּצָב שֶׁהָיָה בְּרָאשׁוֹנָה קִדָּם הַחָטָא, וְאַחֲרֵי כָךְ שִׁיתַּעֲלוּ מִן הַמָּצָב הַהוּא אֶל מַצָּב הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהָיָה רָאוּי לָאָדָם שִׁיעֲלָה.

[ט] וְאוֹלָם מְלָבֵד כָּל זֶה, גִּזְרָה מִדַּת דִּינוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, שֶׁלֹּא יוֹכְלוּ לֹא הָאָדָם וְלֹא הָעוֹלָם מִעֲתָה הַגִּיעַ אֶל הַשְּׁלֵמוֹת – עוֹדָם בַּצִּוְרָה שְׁנִיתִקְלָקְלָה, דִּהְיָנוּ הַצִּוְרָה שִׁישׁ לָהֶם עֲכָשׁוּ,

גוף האדם וכן
העולם יסתרו
ויפסדו ויבנו
מחדש

If Adam had not sinned, he would have been able to attain this total perfection. His soul would have purified his body step by step, until he reached the level required to permanently partake of the everlasting bliss.¹⁵

*Mankind after
the first sin*

[8] When Adam sinned, however, things were greatly changed.

The amount of evil that existed initially was just enough to assure that man would be in a perfect balance, allowing him to gain perfection through his own efforts. When man sinned, though, he caused evil to increase, both in himself and in all creation. As a result, it became much more difficult for him to attain the perfection that God intended for him.

At first it was very easy for man to overcome his natural faults and attain perfection. The Highest Wisdom had arranged things in the best and fairest manner. The only reason why evil and deficiency existed in man was to make it a part of his nature, a part that he would willfully abandon in favor of good. By simply disassociating himself from deficiencies [in both himself and in the world] the first man was supposed to bring about the perfection, immediately. [No further effort would be necessary.]

When Adam sinned, however, he personally caused concealment of perfection and thus an increase of evil. Man himself was responsible for the greater amount of evil that existed in him, and it therefore became much more difficult for him to abandon it. He could no longer earn perfection as easily as when he personally bore no responsibility for his personal deficiencies.

The effort required to earn perfection was therefore doubled. Man must first bring both himself and the world back to the state in which they existed before the first sin. Only then can he raise himself from that state to his destined level of perfection.

*Man's body
and today's
world both
must perish
and be rebuilt
anew*

[9] Besides this, justice decreed that neither man nor the world will ever be able to rise to perfection while still in their current fallen state. Because they remain in this spoiled, non-ideal condition, and evil in the meantime has increased, both must go through a stage of destruction before either can arrive at perfection.

צורתו, והואיל והיה מן העפר – אליו ישוב, והוא מה שאמר יתברך שמו לאדם: "כי עפר אתה ואל עפר תשוב". אך הנשמה הזוכה במעשיה, הנה אין לה אלא לצפות עד שיעשה בגוף מה שצריך לעשות, דהינו ההתכה וההפסד בראשונה, וההשאר בעפר כל הזמן שצריך, וההבנות מחדש אחר כך, לכשתשוב לכנס בו. ואמנם צריך שיהיה לה מקום בין כך ובין כך, ואולם לצורך זה הוכן עולם הנשמות, שבו תכנסנה הנשמות הזכות אחרי צאתן מן הגוף ותשכנה שם במקום מנוחה, כל זמן התגלגל על הגוף הדינים הראויים להתגלגל עליו.

והנה, כל הזמן שהוא תשכנה הנשמות הן במעלה ובתענוג, מעין מה שינתן להן אחר כך בזמן הגמול האמתי שזכרנו למעלה. כי גם מעלתו בעולם הנשמות ודאי שתמדד לפי המעשים שעשה, שלפיהם ימדד גם הגמול אחר כך בזמנו. אך השלמות האמתי המצטרף לזוכים לו, לא ישיגוהו לא הגוף ולא הנשמה, אלא בהתחברם שנית אחר התחיה.

התענוג
לנשמות
המתים

ויבואו למלכוד היות עולם הנשמות מקום לנשמות, לשבת בו כל זמן היותן מצפות לגוף, הנה עוד תועלת גדולה נמצאת בו לנשמות עצמן ואחריהן לגוף, למה שיצטרף אחר כך בזמן התחיה. וזה, כי אחר שהיתה הגזרה על האדם שלא יגיע לשלמותו אלא אחר המות, אף על פי שכבר נראה לו מצד מעשיו עודנו חי – כי זולת זה לא היה מגיע לו מעולם, שהרי אין זמן קניית השלמות אלא בעולם הזה טרם המות וכמו שזכרנו – עוד נמשך מן הגזרה הזאת, שהנשמה כל זמן היותה בגוף בעולם הזה, שהרע דבוק בו, שאי אפשר שיפרד ממנו לגמרי, תהיה גם היא חשוכה ועמומה. ואף על פי שעל ידי המעשים הטובים שהאדם עושה קונה היא בעצמה

התעלות
לנשמה
בהיותה
לבדה

God told Adam (*Bereshis* 3:19), "You are dust, and to dust you must return."

A worthy soul, however, has only to look forward to the time when what must be done with the resurrected body will have been done. The body must undergo decay and decomposition, remain in the earth for an appropriate time, and finally be reconstructed anew so that the soul can re-enter it. During this intermediate time, however, the soul also needs a place.

It is for this reason that God prepared a Soul World.¹⁹

*Sublime delight
in the Soul
World*

When a soul leaves its body, it enters this Soul World and remains there in a state of rest while the body undergoes what it must. During this period, the soul experiences sublime delight, very much like that which will be bestowed on the individual later in the period of genuine reward. Its level in the Soul World is also determined by its accomplishments, just as is the ultimate reward.

The true perfection destined for those worthy of it, however, is not attained by either the body or soul alone, but by [the complete man, consisting of] both of them combined after the resurrection.²⁰

*The soul's
elevation while
apart from the
body*

[12] Besides being a place for the soul to await the resurrection, the Soul World also provides another benefit for the soul, and ultimately for the resurrected body as well.

Because of Adam's sin, it was decreed that man could attain perfection only after death, even though his deeds may be such as to have made him worthy of perfection while he was still alive. For without life in this world, man would never attain perfection at all, since the only time allotted for earning perfection is in this world, before death.

As a result of this decree, the body must remain immersed in evil in this world, and can never completely disassociate itself from it. The soul, which is associated with the body, is therefore also darkened and dimmed.

Through the good deeds that one has done, the soul might have earned in itself perfection and excellence, but this cannot be expressed. The soul cannot shine with radiance appropriate to

שְׁלֵמוֹת וִיקָר, לֹא יוֹכֵל הַדָּבָר לְהִגָּלוֹת, וְלֹא תוֹכֵל לְהִזְדַּהֵר
בְּזֶהָר שֶׁהִיא רְאוּיָה לָהּ לְהִזְדַּהֵר, כְּפִי הַיָּקָר הַהוּא שֶׁהִיא מְשַׁגֵּת
בְּאַמֶּת, אֲלָא הַכֹּל נִשְׁאָר כְּבוֹשׁ בְּעִצְמוֹתָהּ עַד הַזְּמַן שֶׁיִּנָּתֵן
לְהִגָּלוֹת. וְאוּלָם אֵין הָעֶכְבָּה מְצָדָה כָּלֵל, כִּי אִם מְצַד הַגּוֹף,
כְּמוֹ שְׁזָכְרָנוּ, וְהוּא עֲצָמוֹ מִפְּסִיד בְּזֶהָ, שֶׁלֹּא יִקְבֹּל כָּל אוֹתוֹ
הַזְּמַן הַזְּכוּף שֶׁהִיא רְאוּיָה שֶׁיִּקְבֹּל, כְּמוֹ שְׁזָכְרָנוּ. אֲמָנָם גַּם הִיא
מִפְּסִידָתָהּ, שֶׁהִיא כְּבוֹשָׁה בְּעִצְמָהּ וְאֵינָהּ יְכוּלָה לְפַשֵּׁט זִהְרִיָּהּ,
וְעוֹד, שֶׁאֵינָהּ פּוֹעֵלֶת הַפְּעָלָה הָרְאוּיָה לָהּ שֶׁהִיא זְכוּף הַגּוֹף;
וְאֵלּוֹ הִיתָה פּוֹעֵלֶת אוֹתָהּ, הִיתָה מְשַׁתְּלֶמֶת בְּזֶהָ שְׁלֵמוֹת גָּדוֹל
מְצַד מַהוּת הַפְּעָלָה עֲצָמָהּ, שֶׁהִרִי פְעֻלַּת הַשְׁלֵמוֹת הִיא הֵיחֵד
מִיִּטִּיב וּמִשְׁלִים זוּלָתוֹ, וְעוֹד, שֶׁזֹּאת הִיא הַפְּעָלָה הַנְּאוּתָהּ לָהּ
לְפִי טְבִיעָה וְחֻקָּהּ, שֶׁלֹּכֶךְ נּוֹצְרָה, וְכָל גִּבְרָא מְשַׁתְּלֵם כְּשֶׁפּוֹעֵל
מֵה שֶׁחֻקֵּק לוֹ הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ שֶׁיִּפְעַל – וְחִסֵּר מְשַׁלְמוֹת
כָּל זְמַן שֶׁלֹּא יִפְעֹלָהּ.

וְאֲמָנָם בְּצִאת הַנִּשְׁמָה מִהַגּוֹף וְלִכְתָּהּ אֶל עוֹלָם
הַנִּשְׁמוֹת, הִנֵּה שֵׁם מִתְּפַשֵּׁט וּמִזְדַּהֶרֶת בְּזִהְרִיָּהּ, כְּפִי מֵה
שֶׁרְאוּיָה לָהּ עַל פִּי מַעֲשִׂיָּהּ, וּבִמֵּה שֶׁהִיא מְשַׁגֵּת שֵׁם כָּל זְמַן
הֵיחֵדָהּ שֵׁם, מִתְּחַזֶּקֶת מִמֵּה שֶׁנִּתְחַלְשָׁה בַּגּוֹף, וּמִזְדַּמֶּנֶת יוֹתֵר
לְמֵה שֶׁרְאוּיָה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּזְמַן הַתְּחִיָּה, עַד שֶׁכְּשֶׁתָּשׁוּב בַּגּוֹף בְּזְמַן
הָרְאוּיָה תוֹכֵל לְפַעֵל בּוֹ הַפְּעָלָה הַנְּאוּתָהּ לָהּ, הֵינּוּ – הַזְּכוּף
שְׁזָכְרָנוּ.

[ויג] וְאוּלָם צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, כִּי גַם עֲתָה, בְּהַכְּנֵס הַנִּשְׁמָה בַּגּוֹף
הָעוֹבֵר, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא קִנְיָה עֲדִין שְׁלֵמוֹת בְּמַעֲשִׂיָּהּ, הִנֵּה
מְצַד יִקְרָה וְזִהְרָה הָעֲצָמִי הִיא רְאוּיָה שֶׁתִּתֵּן זְכוּף גָּדוֹל לַחֲמֵר,
עַד שֶׁיִּהְיֶה יוֹצֵא מִגֶּדֶר הַמִּין הָאָנוּשִׁי; אֲמָנָם גִּזְרָתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ
כּוֹבֶשֶׁת אוֹתָהּ, וּמַעֲלֶמֶת כֹּחָ וּמַמְעֻטָּת זִהְרָהּ בְּאִפְן שֶׁלֹּא
יִמָּשֶׁךְ מִמֶּנָּה עֲנִין זֶה; אֲבָל תֵּשֵׁב שָׁמָּה לוֹטָה בְּעִצְמָהּ, בְּאוֹתוֹ

כבישת כחות
הנשמה
בהצטרפה
לגוף

the excellence that it actually attains, but it all remains concealed in the soul's Essence until the time comes for it to be revealed.

The soul, however, bears no blame whatsoever for this. It is only the nature of the body that prevents its full expression. The body, however, also suffers a great loss because of this, since during man's physical lifetime it cannot be appropriately purified by the soul.

Nevertheless, the soul also loses. During man's physical lifetime it is imprisoned and cannot spread its radiance. It furthermore cannot perform its proper task, which is the purification of the body. If the soul were able to do this, it would also perfect itself through this very act. In purifying the body, the soul would resemble its Creator in doing good and bestowing perfection on another, and this itself would further enhance the soul.

The soul was furthermore created for the very purpose of purifying the body, and therefore, in doing so, it would be fulfilling its purpose. This, in turn, would further enhance the soul, since everything is perfected by doing what was ordained for it by God. On the other hand, every entity loses perfection as long as it is not fulfilling its purpose, [and therefore, the soul loses a great deal of its power during man's physical lifetime].

When the soul leaves the body and enters the Soul World, however, it can then radiate freely with a brightness that befits it as a result of its good deeds [while associated with the body]. Through both this and what it can attain in the Soul World, the soul is able to regain the power that it lost while associated with the body. This in turn makes it more qualified for its ultimate function after the resurrection, namely, the purification of the body.

*While in the
body the soul's
power to purify
it is limited*

[13] Even before a soul enters the body and attains perfection through its deeds, it already has a high degree of intrinsic perfection. This intrinsic perfection and brilliance is so great that it should be able to purify man's physical being to such an extent that he would no longer be considered a mortal human being.

The soul, however, is held back by God's decree. Its power is obstructed and its brilliance reduced, so that it cannot do

השעור המצטרף לפי הכונה העליונה, ופועלת בגוף באותו הסדר והשעור הנרצה מחכמתו יתברך שמו. והנה, כפי מעשיה הטובים שעושה והולכת, הנה לה להתפשט ולהזדהר כמו שזכרנו, ואז הנה מגיע ממנה הזכוך לגוף. ואמנם לפי הגזרה שבארנו למעלה, לא יתכן לה זה אלא בהיותה בעולם הנשמות.

אכן בשובה בגוף אחר התחיה לא תתמעט ולא תתעלם, אלא תכנס בכל זהריה ובכל כחה, ואז מיד תזכר את הגוף ההוא זכוך גדול, ולא יצטרך לו הגדול מעט מעט, שצריך עתה לילדים, אלא מיד בשעתו תאיר בו, ומיד תזכרהו זכוך גדול. ואמנם לא ימנע זה שיהיו לגוף ולנשמה יחד עלויים אחר עלויים, אבל הענין הוא, שמיד בבוא הנשמה בגוף, יהיה האדם ההוא יקר ונעלה, וגופו יקבל מיד זכוך ראשון, יתעלה בו מכל מה שהיה כל ימי חייו הראשונים – ויהיה הזכוך ההוא כפי כל המעשים הטובים שעשה כבר – וישם אותו במדרגה שראוי לו להיות בין הזוכים להנאות בשלמות, ואחר כך יתעלו שניהם עלויים כפי מה שראוי למי שהוא במדרגה ההיא.

בתחיה תשוב
הנשמה לגוף
מלאת הכח